

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀπορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ τροφή τῶν πτωχῶν. Τὰ γνωστὰ ὀνόματα. — Αἰσθημα τὸ πᾶν (κ. Φραγκίσκος Μάνν). — Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (κ. Victoire de Bled). — Ἡ Ἠλιογέννητη τοῦ κ. Κ. Πα... — Τὸ φῶς ἐν τῶν Γυναικῶν. — Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (ὕπο δος Ὀλγας Κούζη). — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις.

Ἡ ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ἀθρόβως, ἡσύχω, αἱ γυναῖκες τῆς πρωτεύουσας χωρὶς ἄλλας, χωρὶς αὐτοχυμασμούς, χωρὶς σκοπούς ἰδιοτελεῖς, χωρὶς ὀπισθοβουλίας, χωρὶς τὴν ἐλπίδα καὶ μίαν ἠθικὴν ἰκανοποιήσεως, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐξεγείρονται, ἀπεκδύοντες τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐγὼ μόνον καὶ τοῦ περι ἐμὲ καὶ ἐργάζονται ὅλας τὰς διαθέσιμους ὥρας τῶν ὑπὲρ ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίους καὶ οἱ ἄνδρες καὶ ἡ πολιτεία πολὺ ὀλίγον μεριμνοῦν, πολὺ ὀλίγον ἀσχολοῦνται.

Καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἡ ἀθρόβως ἀπὸ τίνος δὲν περιορίζεται εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλὰ λαμβάνει γεραιότερον, ἐθνικώτερον, πατριωτικώτερον χαρακτῆρα.

Αἱ γυναῖκες μεριμνοῦν, ἐργάζονται, ἐπαιτοῦν, ἰγωνίζονται, πλέον πῶς νὰ σώσουν ἓνα ἀσθενῆ ἀπὸ τὸν θάνατον ἢ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ἐνδειαν τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ προλάβουν τὴν ἐξάντησιν καὶ τὰς ἀσθενείας τῆς φυλῆς, πῶς νὰ ἐπινοήσῃσιν γενεὰν τοῦ μέλλοντος ἀχμαιοτέρα, πῶς νὰ ἐπιτελέσῃσιν, ὅπως αἱ λαϊκαὶ τάξεις διαιτῶνται ὑγιῶς, τρέφονται καλῶς, χωρὶς νὰ ὑποβάλλωνται εἰς δαπάνας ἀνωτέρας τῶν οικονομικῶν μέσων, τὰ ὅποια διαθέτουν, χωρὶς νὰ ἀποδεύουν περισσότερα τῶν ὅσα ἐξοδεύουν, τρώγοντες ζῆρὸν καὶ μὲ προσφάγιον ἀπὸ ἐλῆες καὶ σαρδέλες.

Οἱ ἐργάται, οἱ λούστροι, αἱ πλύντριαι καὶ αἱ ἄλλαι ἐργάται, αἱ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀσχολούμε-

ναι καὶ ἀδυνατοῦσαι νὰ ἐτοιμάσῃσιν ὀλίγην θερμὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν εὐρίσκουν εἰς τὸ οικονομικὸν συστήτιον μίαν καλὴν μερίδα φαγητοῦ, καθαροῦ, ὑγιεινοῦ ἀπὸ κρέας καὶ χορταρικὰ ἀντὶ δέκα πέντε λεπτῶν μόνον.

Τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν ἀκούραστον, τὴν στοργικὴν, τὴν καθημερινὴν τῶν κυριῶν τοῦ συστήτιου, τοῦ ὁποίου προϊσταται ὡς τακτικὴ Πρόεδρος ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ἢ πριγκήπισσα Σοφία.

Τὸ Συστήτιον ὡς νεοσύστατον ἔργον φιλανθρωπίας, φυσικὰ δὲν εἶναι πλούσιον, κατάρθρωσαν ὅμως αἱ κυρίαὶ καὶ ἡ Ὑψηλὴ αὐτοῦ Πρόεδρος καὶ κτίριον ἰδικῶν τῶν νὰ οἰκοδομήσῃσιν εὐπρεπὲς καὶ ὠραῖον καὶ κατάλληλον δι' ὃν προορίζεται σκοπόν, καὶ νὰ μοιράζον καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τὰς χιλιάς μερίδας, εἴλοτε δὲ καὶ δισχιλίαις καὶ τρισχιλίαις τοιαύτας.

Οἱ πτωχοὶ ἐργάται, οἱ λούστροι, αἱ πτωχαὶ γυναῖκες φυσικὰ ἀνεκουφίσθησαν καὶ οἱ στόμαχοί των ἤρχισαν νὰ ἀναλαμβάνουν καὶ τὰ χρώματά των νὰ γίνωνται ὑγιέστερα, καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἐπὶ τέλους καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ κάποιαν εὐχαρίστησιν, κάποιαν ἠδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν, τρώγοντες καθ' ἡμέραν ἢ τοῦλάχιστον παρ' ἡμέραν ὀλίγον κρέας καὶ ὀλίγον ζυμὸν, πρᾶγμα τὸ ὅποσον οἱ πλείστοι μόνον κατὰ Κυριακὴν, ἐὰν ὄχι ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἠδύναντο νὰ φάγουν. Ἐρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι χωρὶς νὰ καρποῦνται τὰ κέρδη τοῦ ἰδρωτός καὶ τῶν κόπων τῶν καὶ νὰ πλουτοῦν ἐξ αὐτῶν, ἀπλῶς ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον φροντίζον ὑπὲρ αὐτῶν, τοὺς θεωροῦν καὶ αὐτοὺς ἀξίους κάποιου ἐνδιαφέροντος, ἔχοντας δικαιώματα ἐπὶ ζωῆς ἀνθρωπινωτέρας, ὑγιεστερας ἀπὸ ἐκείνην, ἢν διήγον μέχρι σήμερον.

Τὰ πράγματα οὕτω ἐπήγαιναν τὸν δρόμον των, εὐχαριστημένοι οἱ πτωχοὶ διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν βελτίωσιν τῆς διαίτης των, εὐχαριστημένοι αἱ κυρίαὶ, διότι διὰ τοῦ κόπου

τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς. Ἡ δεσποινὶς Χέλφελδ προετίμη νὰ ὀνομαζῆται κυρία Κρόνε ἐνεκα τῆς μικρᾶς ὠραίας κόρης της, ἔπειτα ὁμῶς ἐγκατέλιπε πάραυτα τὸ Βερολίνον, ἐκεῖνος δὲ ἀποκατέστησε δῆθεν τὴν τιμὴν ἐκείνης διὰ τοῦ ἰδικοῦ του ὀνόματος καὶ ἐξεπλήρωσε τὰ συζυγικά του καθήκοντα διὰ μόνης τῆς παραχωρήσεως τοῦ ὀνόματός του! Διὰ τοῦτο ἐχάρη μεγάλως, καθόσον ἡ παρουσία τῆς δεσποινίδος τὸν ἐστενοχώρει, ὅταν ἐξερχόμενος τοῦ ληξιαρχικοῦ γραφείου ἠδυνήθη νὰ φύγῃ ὅπου ἤθελεν.

Ἐν μόνον ἐλύπει τὸν Πέτρον, ὅτι τὸ πολύτιμον ὄνομα του ἀπαξ μόνον ἠδυνήθη νὰ πωλήσῃ. Τὸ εὔρε νόστιμον νὰ κερδίζῃ χρήματα τοιουτοτρόπως!

Τέλος ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος τῆς ἐργασίας του καὶ εὐθὺς ἐνδυσθεὶς τὸ φόρεμα τῆς ἐργασίας ἤρχισε νὰ ἐργάζεται. Ὅταν περὶ τὴν αὐγὴν ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔγραψεν ἐπιμόχθως μὲν καὶ ἀργά, ἀλλ' εὐαναγνώστως:

Διαθήκη:

«Ἐπιθυμῶ, ὅταν ἀποθάνω νὰ κηδευθῶ μετὰ μουσικῆς, ἡ δὲ νεκροθήκη μου νὰ βαφθῇ κιτρίνη, ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου μου νὰ φυτευθῇ δένδρον καὶ ὑπ' αὐτὸ νὰ στηθῇ κάθισμα». Ποῖος θὰ ἐλάμβανέ ποτε θέσιν ἐπὶ τοῦ καθίσματος παρὰ τὸ λείψανον τοῦ Πέτρον Κρόνε, περὶ τούτου δὲν ἐσκοτίσθη ὁ διαθηκογράφος.

Ἐκτοτε ὡς ἐξευγενισθεὶς, ἐξηκολούθει νὰ πλύνη τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια, χωρὶς ποτε νὰ ἐγγίξῃ τὸν θησαυρόν. Ἄν τις τοῦ ἐφώναζε, Κρόνε! τὸ στηθὸς του ἐπλήρου ἀγνωστος τέως ὑπερηφάνεια. Ὁ Πέτρος ἐναδρύνετο διὰ τὸ προγονικόν του, ὄνομα ὅσον δὲν ἔπραττεν ὁ βαρῶνος Στάιν.

Πλήρης προσδοκίας περιμένει τὴν τελευταίαν του στιγμὴν, τὴν μεγάλην καὶ πανηγυρικὴν, καθ' ἣν, πρὸς ἐκπληξιν πάντων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ οἰκούντων, ὁ κύριος αὐτὸς καὶ καταπεπονθήμενος καὶ πτωχὸς Πέτρος Κρόνε θὰ τύχῃ λαμπρᾶς κηδείας μετὰ μουσικῆς καὶ θὰ ταφῇ ἐντὸς κιτρίνης νεκροθήκης ὑπὸ σκιερὸν δένδρον πλησίον καθίσματος.

Ἐν Βάδεν-Βάδεν συνωστίζεται ὁ καλὸς κόσμος περὶ διακεκριμένην ξένην, ἣτις ἐλύκει ὄλων τὰ βλέμματα. Ὅλων αἱ καρδίαι πάλλονται δι' αὐτὴν καὶ τὸ τετραετὲς θυγάτριόν της. Ἡ Κυρία Κρόνε δεσμεύει ἰδίως διὰ τῆς αὐτοφουῆς καὶ ἀπροσποιήτου εὐγενείας. Ὁ λόρδος Κλάππεν ἐλπίζει ὅτι δὲν θ' ἀποκρούσῃ τὴν χεῖρά του. Θεωρεῖται χήρα. Ὅλοι δ' αἱ νεάνιδες εἶναι ἐνθουσιασμέναι μαζῇ της. Σήμερον ἔγραψε πρὸς τὴν ἀδιαχώριστόν της βραωνίδα Βὸν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ της. Τὸ ὄνομα εἶναι καπνός. Αἴσθημα εἶναι τὸ πᾶν!

Ἐν Βερολίνω. Ἀπρίλιος 1900. Φραγκίσκα Μάνν.

Ἡ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Δ'.

Ἡ κ. Στάελ παρατηρεῖ ὅτι εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἐν Γαλλίᾳ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ συνομιλοῦν, ὅτι ὁ λόγος δὲν εἶναι ἐκεῖ μόνον ὡς μέσον ἀνταλλαγῆς ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, ἀλλ' ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀγαποῦν νὰ παίξουν καὶ τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ τὰ πνεύματα, ὡς ἡ μουσικὴ εἰς τινὰς λαοὺς

καὶ τὸ οἰνόπνευμα εἰς ἄλλους. Ἡ εὐχαρίστησις, ἣν αἰσθάνονται τὶς ἀπὸ μίαν ζωηρὰν ὁμιλίαν, δὲν συνίσταται ἀκριβῶς οὔτε εἰς τὸ θέμα, οὔτε εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται κατ' αὐτὴν. Εἶναι εἰς ἰδιαιτέρας τρεῖς ἐπιδράσεις τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἀμοιβαίας εὐχαριστήσεως, καθ' ἣν ταχέως, αὐτομάτως λέγει τις ὅ,τι σκέπτεται, ἐνθουσιάζει χωρὶς νὰ ἐργασθῇ, διερμηνεύει τὸ πνεῦμα του εἰς ποικίλας ἀποχρώσεις διὰ τοῦ τόνου, τῶν σχημάτων, τοῦ βλέμματός, τῆς ἐκφράσεως, παράγει τέλος ἐν εἶδος ἡλεκτρισμοῦ ἐκπυροσφοροῦντων σπινθήρων, οἵτινες ἀνακουφίζουν τοὺς μὲν ἀπὸ τὴν πλημμυροῦσαν αὐτοῦς ζωηρότητα καὶ ἀφυπνίζουν τοὺς δὲ ἀπὸ ἐν εἶδος ἀνιαρᾶς ἀπαθείας.

Ἡ κ. Στάελ προσθέτει εἰς ταῦτα πλῆθος εὐφυῶν σκέψεων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀξιόλογον κώδικα συνομιλίας. «Αἱ ὠραὶ λέξεις τῶν Γάλλων ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ τοῦ ἐνός, ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Εὐρώπης. Πάντοτε καὶ παντοῦ ἔλαμψαν μὲ τὸ φῶς ζωηροῦ πνεύματος. Πάντοτε διεκρίθησαν εἰς τὴν τέχνην τοῦ τί πρέπει νὰ λέγῃ τις καὶ τί πρέπει νὰ κάμνῃ, ὅταν μεγάλη συμφέροντα ὑπερισχούον τῆς φυσικῆς τῶν ζωηρότητος: πάντοτε εἶχαν τὴν εὐφυῖαν νὰ ζοῦν ταχέως, νὰ συντομεύουν τὰς μακρὰς ὁμιλίαις, νὰ παραχωροῦν τὴν θέσιν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ὁμιλήσουσιν μετ' αὐτοῦς. Πάντοτε τέλος ἐνόησαν ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνουν ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὸν νοῦν τόσον μόνον, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ δίδουν ζῶντες εἰς τὸν διάλογον... Οἱ Γάλλοι ὁμιλοῦν πάντοτε μετ' ἐλαφρότητος διὰ τὰς δυστυχίας των, ὑπὸ φόβου μὴ γίνωιν κουραστικοί. Μαντεύουν τί κουράζει τὸν ἀκούοντα. Ἡ ἐπιθυμία νὰ φαίνωμεθα εὐχάριστοι εἰς τοὺς ἄλλους ἐπιβάλλει νὰ λαμβάνωμεν ἔκφρασιν εὐθυμον, οἷα δῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας ἐπιδρᾷ βαθμηδὸν εἰς ὅ,τι αἰσθάνεται τις καὶ ὅ,τι κάμνωμεν διὰ νὰ εὐαρεστῶμεν τοὺς ἄλλους μεταβάλλει καὶ τὰ ἰδιά μας συναισθήματα.

Ἡ συνομιλία ἦτο θαυμασία εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Παλιγγενεσίας, τῆς Μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου, ὀλιγώτερον βεβαίως εἰς τὰς τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας. Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κ. de Girardin, ἣτις ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ, ὠμίλου ὄλοι εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἡ αἴθουσα τῆς κ. de Girardin

Ἡ αἴθουσα τῆς κ. de Girardin ὑπῆρξεν ἰδίως φιλολογικὴ, μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων ἢ ἐκ τῆς ἰδίας τῆς θελήσεως. Διότι ἡγάπα τὰ ἱστορικὰ ὀνόματα καὶ θὰ ἐπροτίμα νὰ περιστοιχίζετο μᾶλλον ἀπὸ τῶν κατόχων τῶν ὀνομάτων τούτων ἢ ὑπὸ τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς της.

Ἀντιστρόφως πρὸς τὴν Georges Sand, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία δὲν ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸ πνεῦμα — δὲν τὸν εἰδοποιήσατε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ζῶν, εἶχεν εἶπει εἰς φίλον της, ὁ ὁποῖος τῆς παρεπονείτο διὰ τὴν σιωπὴν, μεθ' ἧς εἶχεν ὑποδεχθῆ ξένον τινα, ὅστις τὴν ἐπεσκέπετο διὰ πρώτην φορὰν — ἡ κ. de Girardin ἦτο πνευματώδης, μὲ πνεῦμα πλούσιον, ἀτελειώτον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ, εἰξεύρει νὰ ἀκούῃ, ἐξεγεῖρει τὴν ζωηρότητα καὶ τοῦ μᾶλλον νωθοῦ ἀκροατοῦ, προκαλεῖ τὰς δημιουργικὰς ἰδέας, τὸ πνεῦμα τέλος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ρίπτει τόσον ὠραῖα πυροτεχνήματα εἰς τοὺς τέσσαρας τόμους τῶν Παρισίων ἐπιστολῶν. Ἐχει πάντοτε τὴν

φαντασίαν ἐτοιμὴν εἰς τὸ νὰ ζωγραφίξῃ καὶ χρωματίξῃ ὅ,τι σκέπτεται, ὡς ἔχει τὴν ἀληθῆ ἀντίληψιν τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, τὴν σθεναρὰν εὐλικρίνειαν, τὴν ἄδολον εὐτραπελίαν. Οὐδεὶς ὅσον αὐτὴ εἰξεύρει νὰ κοσμῇ ἐν παράδοξον μὲ ὄλην τὴν χάριν τοῦ αἰσθηματος, νὰ ἐξωραίσῃ ἐν λάθος μὲ τὸ ψιμύθιον τοῦ κάλλους. Εἰς τὴν αἴθουσάν της ὁμιλεῖ, ὡς γράφει, ὑπερασπίζουσα τὸ ἔργον της, τὸν χρόνον της, τοὺς φίλους της. Τί κρῖμα ὅτι δὲν ἐστενογραφηθήσαν τόσον ὠραῖαι ὁμιλίας της μὲ συνομιλητὰς ὡς τὸν Λαμαρτίον, τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, τὸν Κάρρ, τὸν Γκυζό, τὸν Balzac, τὸν Γκατιέ, τὸν Εὐγένιον Σὺν...

Αἱ ὁμιλίαι της βρίθουν ἀπὸ εὐφυολογίας. Ἐκ τῶν συνήθων ἐκφράσεων καὶ ἀποφθεγμάτων της ὑπάρχουν δι' ὄλας τὰς ὀρέξεις. «Αἱ μελαγχροῖαι εἶναι ἀποτυχεῖς ἄνδρες» ἔλεγε. «Ἐχει τις τοὺς ὀχληροὺς του, ὡς καὶ τοὺς πτωχοὺς του. Κάποιος τὴν ἐρωτᾷ, ἂν εἰξεύρῃ ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἱερικὴ σχολή. «Ναί, βεβαίως» ἀπαντᾷ. «Μεταξὺ τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄλλου».

Ἀποστρέφεται τοὺς ὀχληροὺς, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγει μὲ φρίκην. Εἰς τὴν ἐκλεκτικὴν αἴθουσάν της ὄλαι αἱ τάξεις, ὄλαι αἱ σχολαί, ὄλαι αἱ σημαῖαι ἀντιπροσωπεύονται. Εἶναι τὸ ἐντευκτῆριον τῶν μεγαλοφυῶν ὡς καὶ τὸ δίπλωμα τῆς δόξης. Ἄλλ' ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶναι ἀνιλεῶς κλειστὴ εἰς τοὺς μετρίους φιλολόγους, τοὺς ἀγνώστους ζωγράφους καὶ μουσικούς. Δι' ἕνα τοιοῦτον, ὅστις θὰ κατῴρθωνε νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρις αὐτῆς ἤλλαζεν ἕνα χειμῶνα τρεῖς καὶ τέσσαρας φορὰς τὴν ἡμέραν της. Ἄλλως τε μένει γυνὴ καθ' ὄλην τὴν σημερινὴν τῆς λέξεως, ἔχουσα τὸ αἶσθημα τοῦ θαυμασίου κάλλους της καὶ λαμβάνουσα τόσην φροντίδα διὰ τὴν κομψότητα καὶ τὸ καλὸν ἐν γένει, ὥστε νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὴν θαλαμηπόλον της νὰ ράπτῃ, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ ὑπὸ τῆς βελόνης στιγμὴν δάκτυλα νὰ τρέχουν εἰς τὸ σῶμά της.

Ὁμιλεῖ συχνὰ διὰ τοὺς ὁμιλητὰς ἄλλων χρόνων καὶ ἐξήταζε τὰς περιφήμους ἀρχὰς ἐνδόξων πρωταγωνιστῶν, ὁποῖοι ἦσαν οἱ Ἕλληνας, οἱ Ρωμαῖοι κ. ἄ. Ἄνεφερε τὸ σύστημα τῆς κ. Καμπάν, ἡ ὁποία ἐκανόνιζε τὴν ὁμιλίαν ἐνὸς γεύματος ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδαιτυμόνων:

Ταξείδια καὶ φιλολογίαν, ἂν εἶναι δώδεκα.
Τίγνας, ἐπιστήμας καὶ ἐφευρέσεις, ἂν εἶναι ὀκτώ.
Φιλοσοφίαν, πολιτικὴν, ἂν εἶναι ἕξ.
Αἰσθηματα, ὀνειροπολήσεις, μυθιστορήματα, ἂν εἶναι τέσσαρες.

Ἐδέχετο νὰ τὴν πειράζου, ἀλλὰ δὲν ἐπειράζε τοὺς ἄλλους. Ἀπέφευγε τὰς διαφορομένους καὶ ὑπόπτους φράσεις, ὡς καὶ τὴν κακολογίαν. Ἀντέλεγε σπανίως καὶ μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξιν ἐλησμονεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ ἐδείκνυε πάντοτε πνεῦμα συμφωνον μὲ τὴν ἡλικίαν της καὶ μὲ τὴν θέσιν της. Συνεβούλευε δὲ νὰ μὴ ἐκλαμβάνῃ τις τὴν εὐκολίαν τῆς ὁμιλίας, ὡς ἀδυναμίζον τῆς σιωπῆς καὶ νὰ μὴ συγχέῃ τὴν ὁμιλίαν μὲ τὴν συκοφαντίαν· νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε ὅτι ὁμιλοῦν μὲ τὸν τόνον, μὲ τὰς χειρονομίας, μὲ τὴν φυσιογνωμίαν, ὅσον καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν. Νὰ μὴν κάμνουν ἐφοδὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν, ὡς κάποιος φημισμένος μονολογιστὴς τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ διακόψου, παρὰ μόνον ὅταν ἐβηγε. Νὰ μὴ λέγουν

τις ἐνώπιον ἀνθρώπων σοβαρῶν, εἰμὴ πράγματα ἀξία λόγου καὶ μόνον μὲ τοὺς πολὺ οἰκείους νὰ λέγουν μικρὰ τίποτε ἀλλὰ πνευματώδη. Ἐλεγε δὲ ἡ σιωπὴ εἶναι τὸ πνεῦμα τῶν βλακῶν, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ ὁμιλοῦντα αὐτόματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνδιαφέρουν οὔτε τὴν καρδίαν, οὔτε τὸ πνεῦμα, ἢ καὶ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ρίπτονται εἰς μίαν ὁμιλίαν, ὡς οἱ ἐλέφαντες εἰς ὑαλοπωλεῖον. Ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταβαίη τις εἰς μίαν αἴθουσαν διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἐργασίας του ἢ διὰ νὰ περιπαίξῃ τοὺς παρισταμένους. Καὶ συνεπέρινε πάντοτε ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχει ἀπειρία ζητημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λύωνται μὲ ἐν μειδίαν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ φιλοσόφου «δὲν περιφρονῶ σχεδὸν τίποτε» ἠδύνατο νὰ γίνῃ τὸ ἔμβλημα ὄλων τῶν καλοανατεθραμμένων ἀνθρώπων.

Victoire de Bled.

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

(Ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἡλίου)

Ἀπὸ μίαν περικοπὴν ἐνὸς δημοτικοῦ τραγοῦδιου:
«Ποῖος εἶδεν ἥλιο τὸ βραδύ κι' ἄστρι τὸ μεσημέρι; Ποῖος εἶδε τὴ Λιογέννητη;..... ὁ κ. Κωττῆς Παλαμάς, ἔβγαλε πάνοπλον μὲ ὄλα τὰ κάλλη τῆς ὑπερλάμπρου καὶ μεγαλοπρεποῦς ποιήσεώς του, ὄχι ὄλον τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἡλίου, ἀλλὰ τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Ἡλιογέννητης του.

Ὑπερκότμιον, αἰθέριον, λουσμῆνον ἀπὸ τὴν χρυσοῦν φωτοπλημμύραν τοῦ μεγάλου καὶ ὠραίου φωτός τῆς ἀληθινῆς τέχνης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκπορεύεται, εἶναι ἐν ἄτιμα ἀσμάτων, ἀπὸ ἐκεῖναι τὰ ὁποῖα ἡ αἰωνιότης κυοφορεῖ καὶ ἡ ἀθανασία φυλάττει εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον της.

Δὲν εἰξεύρω τί νὰ ἐκλέξω καὶ νὰ μεταφέρω ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἡλιογέννητην, διὰ νὰ δώσω μίαν ἰδέαν τοῦ κάλλους καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ἐκτυλίσσονται ἢ μία ὠραιοτέρη τῆς ἄλλης εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐποποιίαν.

Τυχάως ἀναγράφω ἐν δύο μέρη καὶ ἀφίνω εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀπολαύσουν ὄλον τὸ κάλλος του ἀπὸ τὸ κομψὸν τεύχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη καὶ τὸ ὁποῖον τιμᾶται μείαν δραχμὴν.

«—Τ' ὄνομά μου εἶν' Ἡλιογέννητη!
'Ἀπὸ κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη'
Καὶ οἱ πεντάμορφος τοῦ κόσμου
Πρὸς ἐμὲ τὰ χεῖρια ὑψώσου,
Καὶ δὲ φτάνου με ποτέ'
Καὶ καρμιά δὲν εἶναι σὰν ἐμὲ,
Μῆτε καὶ σὰν ἀδερφή μου'
'Ἀπὸ κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη'
Καὶ εἶτε τρισμακαρισμένη
Κι' ἂν φαντάζει κάποιον κάποτε
Σὰ θαμπογραμμένη ζωγραφιά μου.
Καὶ εἶμ' ἐγὼ ποῦ ἀλυσσοδένω κόσμοι
Καὶ τοὺς σέρνω ἀπὸ κοντὰ μου.
Παραίτου τὰ βασιλόπουλα
Τ' ἀγαθὰ τῶν παλατιῶν
Κι' ὄλας τις ἀγάπες τῶν κυράδων,

Κι' όλα τὰ λιβάνια τῶν λαῶν,
 Κ' ἔνα δρόμο ἀρχίζουν, καὶ ὄλο πάνε,
 Πάνε γιὰ τὸ μαγιοδότανο,
 Πάνε γιὰ τὰ θάνατο νερό,
 Γιὰ τὸν πράσινο τὸ λίθο ποῦ ἠλιοφέγγει
 Στοῦ πελάγου τὸ βυθό.
 Καὶ τὸ μαγιοδότανο εἶν' ἡ χάρη μου,
 Καὶ εἶν' ὁ πράσινος ὁ λίθος ἡ ὠμορφιά μου,
 Καὶ τὰ θάνατο νερό εἶμ' ἐγώ.
 Καὶ μονάχα στὸ νεῖρο μὲ ξέρουν.
 Μιὰ φορὰ ἦρθ' ὁ Χάρος, μὲ εἶδε,
 Καὶ μὲ γεροτραβήξε σὶ τὸν Ἄδη.
 Καὶ σὶ τὸν Ἄδη ἀνθίσαν τὰ μαγιαπρίλα,
 Καὶ τὸν κόσμον ἐπύριξε σκοτάδι.
 Καὶ τὰ κοῦσαν καὶ ξεκίνησαν
 Γιὰ τοῦ Χάρου τὰ παλάτια
 Κάποιοι ἀντρεωμένοι σιδερόκαρδοι
 Μὲ τὰ γεμπούδαρα ἄτια.
 Καὶ ὅταν μὲ ἀντικρύσαν μὲσ' οὐ τὰ Τάρταρα
 Κάποια πεθαμένα παλληκάρια,
 Τῆς ζωῆς ἡ φλόγα τὰ ναυσε ξανά
 Τὰ σβυσμένα τους λυγάρια.
 Καὶ ἀδερφώθηκαν καὶ ὠρλιστηκαν
 Νὰ μὲ ἀρπάξουνε τοῦ Χάρου.
 Μήτε, ὦ μὲ! τὰ παλληκάρια,
 Μήτ' οἱ ἀντρεωμένοι ἀπὸ τὰ χέρια
 Μὲ γλυτώσαν τοῦ κουρσάρου.
 Μόνο ἐκεῖ ποῦ πάλευαν γιὰ μὲ
 Μὲσ' οὐ τὰ χάλκινα τ' ἀλώγια,
 Ἦρθαν γύρω μου ὄλ' οἱ ἔρωτες
 Κι' ὄλα τῆς ζωῆς τὰ χελιδόνια,
 Καὶ μὲ πῆραν σὰ θεὰ καὶ σὰν κυρά τους,
 Καὶ μὲ πῆραν σὰ φτερά τους,
 Καὶ ξανά σὶ τὸ φῶς μὲ ἀνίθασαν.
 Καὶ ξανάρθα σὰ τὴν ἀνοιξη,
 Καὶ σὰ μιὰ καινούρια πλάση
 Ἀπὸ χάος δεῦτερο ξεχώρισα
 Θάλασσες, στεριές, βουνὰ καὶ δάση.
 Ἀπὸ κάποιον ἠλιο εἶμαι φεμμένη!

 Ὅμως, ὦ Ἠλιογέννητη, ὦ πηγὴ
 Τῶν ἀχτίδων ὄλων καὶ τῶν μύρων,
 Ὡ θρησκεία τῶν ὀραμάτων
 Καὶ ἀρμονία τῶν θείων ὀνείρων!
 Ὅποιοι ἀνάγη τὰ σβυσμένα μάτια
 Τὸ δικὸ σου φῶς
 Κάτι ἀλλόφυλο γυρεύει καὶ ἀδοκίμαστο
 Μὲσ' οὐ τὸ γνώριμο τὸ μῦγα τοῦ Παρθός!
 Ξέρει πῶς ὁ ἠλιος βλέπει σε
 Ξαφρισμένα, σὰν ἀνθὸ
 Ποῦ δὲν ἔσπειρε τὸ χέρι του.
 Κι' ἀν κανέν' ἀστὴρ τοῦ ψιθύριζε:
 «Τάχα γὰ εἶσ' ἐσὺ ὁ πατέρας της;»
 Θάλεγε: «Δὲν εἶμ' ἐγώ!»
 Ὅποιοι ἀνάγη τὰ σβυσμένα μάτια
 Τὸ δικὸ σου φῶς,
 Ν' ἀνεβῆ τὴν ἄωστην ὀρέγεται
 Σκάλα τοῦ Παρθός.

ΤΟ ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Δὲν εἶχαμεν εἶπει ὑπερβολὴν, ὅταν ἐλέγαμεν ὅτι ἡ γυνὴ
 θὰ εἶναι ὁ ἀστὴρ ὁ φωτεινὸς τοῦ μέλλοντος. Τὸ μέλλον τοῦτο
 ἤρchiσε νὰ γίνεται παρόν, ἀφότου αἱ γυναῖκες παντοῦ καὶ
 πάντοτε εἰς πάντα κύκλον καὶ πᾶσαν σφαῖραν ἀπέκτησαν τό-
 σσην δύναμιν καὶ τόσον κύρος, ὥστε νὰ ὑψώνουν πρῶται τὴν
 σημαίαν τῶν τολμηροτέρων ἰδεῶν καὶ νὰ σημειώνουν μὲ τὰ
 φωτεινὰ γράμματα τῆς ἀληθείας τὰ προγράμματα τῶν ριζι-
 κωτέρων μεταρρυθμίσεων.
 Ἐν ὄνομα γυναικὸς ξένης, τῆς κομήτης de Riancourt
 ἔγινεν ἀπὸ τινος δημοτικώτατον ἐν Ἑλλάδι, κατόπιν μιᾶς
 ἐπισκέψεώς της εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὁποία
 τὴν ἐπολιτογράφησεν μὲ χαρακτηρισ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγά-
 πης εἰς τὰς καρδίας ὄλων μας.
 Ἡ εὐγενὴς ξένη λατρεύουσα ὄχι μόνον τὴν Ἑλληνικὴν
 τέχνην, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι φέρει ὄνομα Ἑλληνικόν, ὄχι μόνον
 μᾶς ἔδωκε δείγματα ἀπτά τῆς ἀγάπης της καὶ τοῦ ἐνδιαφέ-
 ροντός της καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ ὑπὲρ τῶν πτω-
 χῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἤδη διὰ τοῦ δημοσιευθέντος τεύχους της
 ὑπὸ τὸν τίτλον «Retour d'Orient» κρίνει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν
 μετ' εὐμενείας καὶ συμπαιθείας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μᾶς
 ἔχουν συνειθίσει οἱ περὶ Ἑλλάδος γράφοντες ξένοι.
 Ἀλλὰ τὸ τεῦχος τοῦτο, τὸ τόσον σύντομον καὶ τόσον πε-
 ριεκτικὸν εἰς τὰς τριάντα μίαν σελίδας του, ἀφοῦ ὀμιλεῖ
 μετ' ἀγάπης περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀναπετᾷ καὶ μίαν
 μεγάλην σημαίαν ἐν ὀνόματι καὶ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἑλλάδος ἡ
 μᾶλλον εἰπεῖν τοῦ Ἑλληνισμοῦ σύμπαντος.
 Ἡ κόμησσα de Riancourt εἶναι μιὰ μεγάλη σοφὴ, ἐν ἀπὸ
 τὰ πνεύματα τὰ κατορθώνοντα μὲ ἀέτιον βλέμμα νὰ βλέ-
 πουν καὶ πέραν τοῦ συνήθους κύκλου τῶν ὀρατῶν, νὰ μελε-
 τοῦν καὶ ἀνατέμνουν τὸ ἀπώτατον μέλλον, καὶ νὰ ὑποδει-
 κνύουν τὰ μέσα, δι' ὧν δύνανται νὰ προληφθῶσι κοινωνικαὶ
 καὶ ἔθνικαὶ καταγιγίδες, ἃς βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον κυοφο-
 ρεῖ τὸ ἀμέριμον καὶ ἀμελημένον παρόν.
 Ἡ μελέτη της περὶ Ἀνατολῆς εἶναι ἐν φανατικὸν καὶ
 πειστικὸν κήρυγμα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁ-
 ποία ἔνωσις, κατὰ τὴν γνώμην της, θὰ ἔχη ὡς φυσικὴν συνέ-
 πειαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν πραγματοποίη-
 σιν ὄλων τῶν ἐλπίδων καὶ ὄλων τῶν ὀνείρων μας περὶ τῆς
 Μεγάλης Ἰδέας, ἣτις εἰς τὴν γενεὰν τῆς σήμερον ἤρchiσε νὰ
 παρίσταται ὡς μιὰ μεγάλη οὐτοπία.
 Ἡ ἔνωσις αὕτη μὲ ἀθικτα καὶ ἀκέραια πάντα τὰ θρη-
 σκευτικὰ δικαιώματά μας καὶ πάσας τὰς πεποιθήσεις καὶ
 τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἱερὰ σύμβολά μας, ἡ ἔνωσις αὕτη θὰ
 εὐεργετήσῃ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν καὶ τὰ Λατινικὰ φύλα,
 ἀφοῦ θὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα μεγάλην καὶ ἀξιόμαχον
 ἐν Ἀνατολῇ, προωρισμένην νὰ τεθῆ ὡς προμαχῶν κατὰ τῶν
 κωτακτητικῶν διαθέσεων τοῦ Πανσλαυτισμοῦ.
 Ἡ κόμησσα de Riancourt κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιόν της
 αὐτὸ μετὰ τόσων πρακτικῶν ἐπιχειρημάτων, εἶναι δὲ κάτο-
 χος καὶ γνώστis βαθυτάτη ὄλων τῶν ζητημάτων τῶν σχετι-
 ζομένων μὲ τὸ θέμα της, ὥστε ἡ μελέτη της νὰ ἀποτελῆ
 τὴν μᾶλλον ἴσως ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν, ἣτις ἐγράφη
 ποτὲ ἐπὶ τῆς διεθνούς πολιτικῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐπὶ τῆς
 Ἑνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

1851 — 60.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τῆς Caroline H. Dall τὸ ἔτος 1851,
 128,418 γυναῖκες κατεγίνοντο ἐν τῷ Ἠνωμένῳ Βασιλείῳ
 εἰς τὴν γεωργίαν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἦτο διπλάσιος σχεδὸν
 τοῦ πρὸ δεκαετίας ὑπολογισθέντος, ἡ αὐξήσις δὲ αὕτη ἀπο-
 δεικνύει ὅτι τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ
 κερδίζῃ ἔδαφος.
 Νομοσχέδιον ὑπὲρ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας ὑπεβλήθη εἰς
 τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν κατὰ τὸ 1851, ἀλλ' ἡ αἴτησις τοῦ νὰ
 δοθῆ ψῆφος καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, κατεψηφίσθη.
 Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Harriet Beecher Stowt, ἐξέδωκε τὸ
 θαυμάσιον βιβλίον της, τὴν «Καλύβην τοῦ Θωμᾶ». 10,000
 ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ 300,000
 ἐντὸς ἐνὸς ἔτους. Ὀκτὼ πειστήρια εἰργάζοντο νυκθημερὸν,
 ὅπως ἐξαρκέσωσιν εἰς τὴν ζήτησιν. Παρὰ πάντων ὁμολογεῖ-
 ται, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο κατῴρθησε περισσότερον παντὸς ἄλ-
 λου ὅπως μεταβάλλῃ τὸ φρόνημα τοῦ κοινου ἐπὶ τοῦ ζητή-
 ματος τῆς δουλείας, ταῦτοχρόνως δὲ ἐπῆρσε πολὺ τὰ πνεύ-
 ματα ἐπὶ τοῦ γυναικεῖου ζητήματος, ἐπιβάλλον ἐκτίμησιν
 τινα τῆς ἰκανότητος τῆς γυναικὸς.
 Ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὸ 1852, ἤρchiσε σπουδαίως νὰ ἀπα-
 σχολῆ τὴν Ἀμερικὴν τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων τῆς Ἐγ-
 κρατείας. Ἀπὸ τὸ 1808 εἶχεν ἤδη ὀργανισθῆ σύλλογός τις,
 ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐγκρατείας, ἐξηκολούθησε δὲ νὰ ἐξα-
 πλοῦται πανταχοῦ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν λαμβανόντων τὸν ὄρ-
 κον, ὅπως μὴ πίνωσιν οἶνον πνευματώδη ποτὰ, νὰ αὐξάνῃ κα-
 ταπληκτικῶς. Κατ' ἀρχάς, αἱ γυναῖκες δὲν ἔλαβον ἐνεργὸν
 μέρος εἰς τοὺς συλλόγους τούτους· ἐὰν δὲ κάποτε ἐγένοντο
 δεκταὶ ὡς μέλη, οὐδεμία δρᾷσις ταῖς ἐπετρέπετο. Ἀλλ' ἀπὸ
 τὸ 1846, ἤρchiσε νὰ μεταβάλλεται ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων.
 Ἡ ὀργάνωσις τῶν Θυγατέρων τῆς Ἐγκρατείας ἀμέσως μετὰ
 τὴν τῶν Υἱῶν τῆς Ἐγκρατείας, ἐνεκαινίσθη νέαν τακτικὴν.
 Κατὰ τὸ '49, '50, '51, ἀπειροὶ αἰτήσεις ἐγίνοντο ἐκ μέρους
 γυναικῶν εἰς τὰ Νομικὰ Συμβούλια, ὅπως ἀναθεωρηθῶσι
 διάφοροι νόμοι ἀφορῶντες τὸ ζήτημα τοῦτο· συχότατα δὲ
 ὀμίλου δημοσίᾳ, συνηγοροῦσαι γλαφυρότατα ὑπὲρ τῆς ἐγ-
 κρατείας. Ἡ ζέσις αὕτη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐκορυφώθη
 τὸ '52 καὶ '53, ὅτε πάντα τὰ ἄλλα ζητήματα ἤρchiσαν νὰ
 ὑποχωροῦν πρὸ τοῦ ἔτι πλέον φλέγοντος ζητήματος τῆς ἀπε-
 λευθερώσεως τῶν δούλων.
 Κατὰ τὸ 1852 οἱ Υἱοὶ τῆς Ἐγκρατείας, συνεκρότησαν
 Συμβούλιον ἐν Ἀλβανίᾳ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένοντο δεκταὶ ἀντι-
 πρόσωποι τῆς Ἐταιρίας τῶν Θυγατέρων τῆς Ἐγκρατείας,
 ἀλλ' ὅτε μιὰ ἐξ αὐτῶν, ἡ Susan B. Anthony, ἠγέρθη ὅπως
 ὀμιλήσῃ, ὁ πρόεδρος τὴν ἐπιληροφόρησεν ὅτι αἱ ἀδελφαὶ δὲν
 προσεκλήθησαν διὰ νὰ ὀμιλήσωσιν, ἀλλὰ νὰ ἀκούωσι μόνον
 καὶ διδάσκωνται, ἐφ' ᾧ αὕτη ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ ἄλ-
 λων τινῶν γυναικῶν, ἀπεσύρθη καὶ ἴδρυσεν τὴν Γυναικεῖαν
 Ἐταιρίαν τῆς Ἐγκρατείας μὲ τὴν Elizabeth Cady Stanton,
 ὡς πρόεδρον καὶ τὴν Susan B. Anthony ὡς γραμματέα,
 ὡς πρόεδρον καὶ τὴν Susan B. Anthony ὡς γραμματέα,
 συγκροτήσασαι κατὰ τὰ δύο ἀκόλουθα ἔτη σπουδαιότατα συμ-
 βούλια, εἰς τὰ ὁποῖα πολλοὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖ-
 κες, ἔλαβον τὸν λόγον. Τὸ παράδειγμα τῆς Νέας Ὑόρκης

ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι Πολιτεῖαι, καὶ οὕτω πολλαὶ Γυναι-
 κεῖαι Ἐταιρίαι ἔλαβον τὴν ὑπαρξιν.
 Τὸ 1853 ἡ Antoinette Biron Blachuelh ἡ ἀπὸ τὸ
 1850 φοιτῶσα εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Oberlin, ἐχει-
 ροτονήθη ἰέρεια τῆς αὐτονομίου ἐκκλησίας τοῦ South Butler
 τῆς Νέας Ὑόρκης.
 Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἡ Florence
 Nightingale, ἀνεστάτωσε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγγλικῆς Νο-
 σοκομείου καὶ προελαίανε τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.
 Κατὰ τὸ 1859, τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον γυναικῶν, ἠνεώχθη
 ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπὸ τῆς Marion Sims.
 Τὸ 1860, ἐκηρύχθη ἐν Ἀμερικῇ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Ἡ
 Dorothea Din, διωρίσθη ἐπιθεωρήτρια τῶν νοσοκόμων. Προη-
 γουμένως, εἶχεν αὕτη ἐξετάσει αὐτοπροσώπως τὰς ἐν Mas-
 sachusetts φυλακάς, μὲ τόσσην δ' ὀργὴν ἐπετέθη κατὰ τῆς
 κακῆς διοικήσεως αὐτῶν, ὥστε ἀμέσως ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὴν
 ὀδηγίαν της μεταρρυθμιστικῶν τῶν Φυλακῶν σωματεῖον. Ὅ,τι
 ἡ Elizabeth Fry ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἀγγλίαν, αὕτη ὑπῆρξε καὶ
 διὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἡ τῆς ἐπιθεωρητριάς τῶν
 νοσοκόμων θέσις τῇ ἐδόθη ὡς ἀνταμοιβὴ τῶν μεγάλων
 ὑπηρεσιῶν της.
 Κατὰ τὴν δεκαετηρίδα ταύτην εἰς τὰς πλείστας τῶν Πο-
 λιτειῶν, ἐδόθη τὸ δικαίωμα εἰς τὰς γυναῖκας νὰ συντάσωσι
 διαθήκην, καὶ νὰ διαχειρίζωνται τὴν περιουσίαν τῶν. Ἐν Νέᾳ
 Ὑόρκῃ δὲ, ταῖς ἐπετράπη καὶ ἡ αὐτοδικαία κηδεμονία τῶν
 τέκνων τῶν.
 Τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ πανεπιστήμιον ἦνοιξε τὰς πύλας του εἰς
 τὰς γυναῖκας· ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Ἀγγλίᾳ, ἰδρύθη Γυναικεῖα Ἰα-
 τρική Σχολή.
 Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κό-
 σμου, τοῦ σκεπτομένου κόσμου, συμβὰν ἀποδεικνύον τὸ ἀδι-
 κον τοῦ νόμου. Ἡ κ. Norton, ἀγγλὶς συγγραφεὺς μεγά-
 λης ἀξίας κληθεῖσα: «Ὁ θῆλος Βύρων», ἠναγκάσθη ἐνεκεν
 τῆς ἀφορήτου διαγωγῆς τοῦ ἀκολάστου συζύγου της, νὰ ζῆ
 μνηστὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' οὗτος, τακτικῶς καθ' ἑξαμηνίαν ἐπο-
 ρεῦετο εἰς τὸ ἐκδοτικὸν κατάστημα τῆς συζύγου του, καὶ
 ἐλάμβανε τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἐκ τῶν κερπῶν τῆς φιλο-
 λογικῆς ἐργασίας της, διότι, κατὰ τὸν νόμον, τὰ κέρδη τῆς
 δικηνοτικῆς της ἐργασίας τοῦ ἀνήκον.
 (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆ) Ὀλγα Κουζῆ

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σοῦπα πατάτες. Ρίψατε ἐπὶ τῆς κατσαρόλας μίαν ὀκτὴν πατάτας
 καθαρισμένες, χύσατε τῶν δύο περίπου δόξας ζωμὸν ἢ νερόν ἐάν
 δὲν ἔχετε ζωμόν. Ὅταν βράσουν καλὰ περάσατέ τας ἀπὸ τὸ τρυπητὸν,
 ἔπειτα τὰς θέτετε ἐπὶ τῆς κατσαρόλας μὲ ποσότητά τινα ὕδατος ἕως
 300 δραμῶν τὰς γυρίζετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἕως ὅτου ἀρχίσουν καὶ βρά-
 ζουν, ἔπειτα ἀφήσατέ τας νὰ σιγοψηθοῦν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ρίψατε
 εἰς τὴν σοπιέραν τρεῖς κρόκους κύβων μὲ ἓνα ποτήρι γάλα, προσθέ-
 σατε ἓνα καλὸ κομμάτι βούτυρο καὶ χύσατε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν
 σοῦπα, ρίψατε καὶ ψωμάκια τηγανισμένα καὶ σερβίρετε.
 Σοῦπα φαρίνα. Δύο κουταλιᾶς βουτύρου ἀφήνετε νὰ διαλυθοῦν
 ἐπὶ τῆς πυρᾶς, προσθέτετε ὀλίγην φαρίναν, τὴν ἀφήνετε νὰ κοκκι-
 νίσῃ ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς, προσθέσατε ὀλίγον κατ' ὀλίγον 1 1/2 ὀκτὰ
 ζωμὸν ἢ ὕδωρ ζεστὸν καὶ τὴν ἀναμιγνύετε ἔπειτα τὴν ἀφήνετε νὰ
 βράσῃ.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ἡ *Χειραφετημένη*, πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου εἰς φυλλάδια ἔχει ἀναλάβει ὁ κ. Παρασκευᾶς Λιῶνης. Χάριν ὅμως τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ ἄλλων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχουν τὴν *Χειραφετημένην* εἰς τὴν βιβλιοθήκην των, ἐξεδόθη αὕτη εἰς ὠραῖον ἐκ τετρακοσίων σελίδων βιβλίον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελῶς τυπωμένον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Διὰ τὰς συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ *Χειραφετημένη* τιμᾶται μόνον δρ. 2.50 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομητάς. Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγρὸν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πράξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἥς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἐκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων. — Λογαριασμοὶ τρεχοῦμενοι. **ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ**

3 1/2 %	ἔτησίως,	ἀπόδοσις εἰς	πρώτην ἀναζήτησιν
4 %	»	»	μετὰ ἓνα μῆνα
4 1/2 %	»	»	» τρεῖς μῆνας
5 %	»	»	» ἕξ μῆνας
5 1/2 %	»	»	» ἐν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου δημολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μετὰ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἐπὶ ἀπλῆ μεσιτεία.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : Πληροφορίαι ἐμπορικαί.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντος ὄρους, μετρητοῦς καὶ ἐπὶ προοθεσίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Δι' ὅσας ταξιδεύουν

Ἡ ἐποχὴ τῶν ταξιδιῶν καὶ τῶν λουτρῶν ἔφθασεν. Ἡ βαλίτζα, οἱ ταξιδιωτικοὶ σακκοί, τὰ σακκίδια τῆς χειρὸς καὶ ὅλα τὰ εἶδη τὰ δερμάτινα τὰ σχετιζόμενα μετὰ τὴν εὐκολωτέραν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν μας ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος τῶν προμηθειῶν μας τῆς θερινῆς περιόδου.

Διὰ τοὺς ταξιδεύοντας ἰδίως σιδηροδρομικῶς, μία δερματίνη βαλίτζα, καλύπτει μετὰ τὴν ταξιδίαν τὰ ἔξοδα τῆς. Διότι εἶναι τόσο ἐλαφρὰ, ὥστε δὲν προσθέτουν τίποτε εἰς τὸ βῆρος τοῦ περιεχομένου των.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀριθ. 34 καὶ ἀπέναντι τοῦ καταστήματος Πατισφᾶ κτασκευαστῆς ταξιδιωτικῶν εἰδῶν κ. ΜΑΡΙΝΟΣ ἔχει πλουσιωτάτην συλλογὴν βαλιτζῶν δερματίνων, λινῶν, πανιῶν, σακκῶν ὠραίων, δερμάτων, τέλους πλοῦτον ἀληθῆ ὀλων τῶν ἀναγκασιούτων δι' ἀποσκευᾶς, τῶν τῶσων οἰκονομικῶν καὶ εὐκολομετακομιστῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταργήσεως τῶν μπαούλων.

Αἱ τιμαὶ τοῦ κ. Μαρίνου εἶναι πολὺ συγκαταβατικά. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονηθῇ ὅτι τὰ βάρη εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ζυγίζονται μετὰ τὸ κοιλόγραμμα καὶ στοιχίζουσι πολὺ ἀκριβᾶ.

Ὁ κ. Μαρίνος κατασκευάζει καὶ βαλίτζας κατὰ παραγγελίαν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Γ. Δ. ΦΕΞΗ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες καὶ αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ καταρτίσων βαθμῶν καὶ κατ' ἄλλο βιβλιοθήκην, δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶν εἰς τὸ ἐκδοτικὸν Κατάστημα Γ. Δ. Φέξη, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πολυαριθμοτέραν συλλογὴν ἐκδόσεων ἔργων ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν βιβλίων διδακτικῶν, μεταφράσεων μυθιστορημάτων, λεξικῶν κλπ. Τὸ κατάστημα τοῦτο εἰς τὸν παρέχοντα ἐγγυήσεις ἀσφαλῆς χορηγεῖ βιβλία 100 δραχμῶν καταβαλλομένων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις, ἥτοι εἰς πέντε δραχμὰς κατὰ μῆνα.

«ΡΥΘΜΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ»

ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου

Πλούσια Συλλογὴ Παίγνιων καὶ ἀγμάτων, μετὰ μουσικῆς πλήρους, μελωδίας δηλ. καὶ ἀρμονίας, καὶ λεπτομερῶν καὶ σαφῶν σχημάτων καὶ ὁδηγιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὄλων τῶν Παίγνιων τῶν Φροεβολιανῶν Δώρων καὶ τῆς Φροεβολιανῆς ρυθμικῆς Γυμναστικῆς, τῆς μόνης σκοπίμου καὶ ὠρελίου δια Νήπια καὶ Παιδιά, ἄρρενα καὶ θήλαια 3—10 ἐτῶν.

Τὰ «Ρυθμικὰ Παίγνια» εἶναι πολὺτιμον βοήθημα διὰ τὰς Μητέρας καὶ τὰς Νηπιαγωγούς, ὅσον καὶ δι' αὐτὰς τὰς δημοδιδασκαλίσσας καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους, ὡς περιέχοντα πλούσια θέματα καὶ ὁδηγίας Πραγματογνωσίας· ὅθεν καὶ εἰδικῶς χρησιμεύουσιν εἰς τὴν διὰ τῶν Παίγνιων καὶ τῶν ἀγμάτων τούτων ἐξάσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων.

Τιμὴ τῶν τριῶν πρώτων τευχῶν ἐνταῦθα δρ. 5.50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δρ. 5. εἰς χρυσόν. Τὸ τέταρτον τεῦχος ἐκτυπωθήσεται λίαν προσεχῶς.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Βιβλιοπωλεῖον «Ἐστίας»—ὁδὸς Σταδίου—Ἀρ. 44.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Λάμπει καὶ πάλιν τὸ τῆς δημοτικότητος ἀπολαμβάνον ὄνομα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς ἐν Παρίσιος Ἐκθέσεως καὶ εἰς τὴν Κρητικὴν Ἐκθεσιν καὶ θαυμασμός καὶ πάλιν ἀπονέμεται πρὸς τὴν Ἑλληνίδα βιομηχανοῦ, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ μηδενός, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀλικῆς ὑποστηρίξεως, προήγαγε τὴν ὑφαντουργίαν τῆς μετᾶξιν ἐν Ἑλλάδι εἰς τοιαύτην περιουσίαν. Νέα καὶ πάλιν βραβεῖα καὶ μετᾶλια τιμῆς θὰ ἀπονέμηθῶσιν εἰς τὴν Ἀράχνην αὐτὴν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὰς Ἑλληνίδας παράδειγμα δραστηριότητος, δεξιότητος καὶ φιλεργίας καὶ ἡ ὁποία ἐντός τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐργοστασίου τῆς συνεκέντρωσε τὴν βιομηχανίαν τῆς μετᾶξιν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μαζῆ, μετὰ τὰς χρυσαῖς στόφας τῆς, καὶ τὰς ἀρίστας γάζας τῆς καὶ τὰ στερεώτατα μεταξωτὰ καὶ φουλάρια τῆς καὶ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ πλούσιον καὶ στερεόν καὶ εὐθηνὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ βιομηχανία αὕτη.

ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΟΣΟΣ

Ὁδὸς Καπνικαρέας 16

Τὰ τεχνιτὰ κρασιὰ κατέκλυσαν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἀκόμη, τὴν πατρίδα τῶν ὠραίων σταφυλιῶν καὶ τῶν παλαιῶν ἀδύλων οἴνων. Σπανίως συμβαίνει νὰ εὐρίσκῃ τις σήμερον κρασι, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις γὰρ μὴ ἦναι τὸ οἶνονπνευμα. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μεταχειρίζωνται εἰς τὸ τραπέζι των γνήσιον κρασι — καὶ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦν ὅλοι — ἄς ἀποτανθῶν εἰς τὸ νεοσύστατον κατάστημα τοῦ κ. Μ. Δρόσου, τοῦ μόνου κατόχου γνησίων καὶ ἀνοθεύτων θηραϊκῶν οἴνων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Μ. Δρόσος πωλεῖ τὰ κρασιὰ τῶν ἰδικῶν του ἀμπελων, διὰ τοῦτο καὶ αἱ τιμαὶ τῶν τε λευκῶν καὶ μαύρων εἶναι προσिताὶ εἰς ὅλους. Διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἔχει παλαιὸν οἶνον βισάντου.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ἰποδηματοποιὸν ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαρκαλλοῦ καὶ παιγιώστου ὑποδηματοποιεῖο τοῦ κ. Τσάμη πεθεῖ πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἐαρινὴν περιόδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὄλους νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀτθίδων τὴν μοῖραν, καθῶσον ἀφορᾶ τὴν ὑπόδησιν, ζηλοῦσιν καὶ αὐταὶ αἱ Παρισίαι χαρὶς εἰς τὸν κ. Τσάμη, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾶ ἅπανα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας τῆς.

Φρονούμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.